

viis er det ikke af egen Erfaring, jeg kan tale, men det er efter saadanne Underretninger, som jeg anseer for fuldkommen paalidelige. Det er mig saaledes meddeelt, at der fra dette store Bibliothek paa 400,000 Bind kun udlaanæs Bøger fra Kl. 11 til 1; men jeg er ikke vis paa, om det er den rigtige Udlaanstid; thi der er endnu Ingen af dem, der have med Udlaanet at gjøre, kommen Kl. 11, og man maa sædvanligen vente et Kvarteer eller en halv Time, førend de vedkommende Embedsmænd møde. Endvidere er der kun bestemt tre Timer, hvori der kan læses. Naar vi nu erindre, at dette store og mægtige Bibliothek bestyres af Embedsmænd, der have 5—6000 Rb. i Gage foruden Dyrtidstillæg, saa forekommer det mig at være en billig Fordring at gjøre, at de ere tilstede i en rimelig Tid af Dagen for at udlevere Bøger. Naar man fremdeles erindrer, at dette store Bibliothek kun udlaaner under 4000 Bind om Aaret, saa er det jo forbausende Lidt. Dertil kommer, at der neppe heller iagttages den fornødne Orden med Hensyn til Udlaanene; thi det er som oftest meget vanskeligt at faae mange af de Bærker, man kan trænge til, idet der ikke sørges for, at Bøgerne indkaldes. Man har Exempel paa, at Folk have havt Bøger til laans i 7 Aar, uden at de ere blevne dem affordrede, og det kan dog neppe være overensstemmende med et Bibliotheks Formaal. Det er denne Fordring med Hensyn til Bestyrelsen, som jeg for min Part i alle lignende Tilfælde skal være med at gjøre, ligesaa vist som jeg ikke skal modsætte mig nogen fornuftig Begjæring i disse Retninger; men vi ville have nogen Baluta for, hvad vi give ud. Jeg skal ikke undlade tillige at nævne, at der ogsaa er en vis Uorden i det kongelige Bibliothek med Hensyn til Bøgers Anskaffelse — jeg taler bestandig efter den Underretning, jeg har faaet, og som jeg stoler paa — idet man nemlig ikke overholder den tagne Bestemmelse om at anskaffe Bøger i Forening, saa at ikke alle Bibliothekerne anskaffe de samme Bøger. Ved det kongelige Bibliothek mangler der i det Hele strengt Tilsyn; der mangler et Overherredømme, saa at der ofte kjøbes Bøger uden Aftale eller endog imod Aftale. Det er Noget,

som det forekommer mig maa være Regjerings Pligt at sørge for at raade Bod paa. Jeg skal ikke nægte, at der er Meget, der synes mig taler for, at der var een Chef for samtlige Bibliotheker, saa at den Art Uorden kunde undgaaes, og alle Embedsmænd bleve tilholdte at gjøre deres Pligt.

J. A. Hansen: Det er blot et enkelt Punkt, jeg vil yttre mig om, nemlig det Spørgsmaal, der af et Par tidligere Talere er blevet fremhævet, men stærkest dog af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 5te Kreds (Oppeermann), om Bibliotheket betragtes som vedkommende en særlig Klasse, eller om der gaaes ud fra, at Bibliotheket er til almindeligt Brug. Jeg maa bestemt paastaae, at Universitetet stiller sig særligt ogsaa med Hensyn til sit Bibliothek, og jeg skal i saa Henseende ansøre min egen Erfaring, da netop den ærede Rigsdagsmand gjentagende udtalte, at han troede, at jeg af min egen Erfaring vilde sige, at han havde Ret. Jeg har kun to Gange været paa Universitetsbibliotheket; det er nogle Aar, siden jeg sidste Gang var der, og der var et Par Aar imellem den første og den anden Gang. Første Gang jeg kom deryp, var der allerede nogle at besøge, førend jeg kunde blive besøgt, og den Tid, jeg maatte vente, gav mig Leilighed til at see et trykt Opflag, som siger, at Udlaanet kun er for — jeg kan ikke faa nøie huske Ordene, men det viste, at Udlaan kun maatte skee til en Klasse, til hvilken jeg ikke hørte. Jeg var især med at gaae, men da det var en Bog, jeg gjerne ønskede, saa ventede jeg, til min Tour kom, og sagde da til den vedkommende Bibliothekar, at jeg vistnok ikke efter de gjældende Regler kunde vente at faae Bøger tillaans, men jeg vilde dog spørge ham derom. Han viste mig al mulig Velvillie og laante mig den Bog, jeg ønskede. Nu vil jeg dog spørge den ærede Rigsdagsmand og hele Thinget, om man ikke med Rette kan sige, at Universitetet stiller sig, med Hensyn til Bibliotheket, udenfor Publicum; thi det er ikke nogen behagelig Gjæring for en Mand at gaae op til en Embedsmand, som han ikke staaer i Berørelse med, og sige til ham: „Vil De ikke af Velvillie gjøre Noget for mig, som